Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część II. — Wydana i rozesłana dnia 22 stycznia 1878.

5.

Rozporządzenie ministra wyznań i oświecenia z dnia 31 grudnia 1877, wydane za porozumieniem się z ministrem spraw wewnętrznych,

zlecające reprezentacyom gmin miejscowych, aby załatwiały sprawy gmin parafialnych katolickich.

Dopóki ustawa o urządzeniu i reprezentacyi gmin parafialnych, tudzież o załatwianiu ich spraw, w §-fie 37 ustawy z dnia 7 maja 1874 (Dz. u. p. Nr. 50) zapowiedziana, nie przyjdzie do skutku, reprezentacye gmin miejscowych załatwiać mają tak jak dotychczas sprawy gmin parafialnych katolickich.

One więc uchwalać mają nadal dodatki na potrzeby wyznania katolickiego, które na gminy parafialne przypadają, lub które gminy te wziąć mają na siebie, starać się o ich pokrycie i ściągnięcie.

Rozporządzenie niniejsze nie narusza zakresu działania wydziałów konkurencyi kościelnej (komitetów, wydziałów, budowniczych) istniejących w króle-tudzież stwach i krajach na mocy osobnych ustaw krajowych.

Lasser r. w. **Stremayr** r. w.

6.

Ustawa z dnia 3 stycznia 1878,

tycząca się pozwolenia na pobór w r. 1878 kontyngensów rekruckich potrzebnych do uzupełnienia wojska stałego (marynarki wojennej) i rezerwy zastępczej.

Za zgodą obu Izb Rady państwa postanowiłem i stanowię co następuje:

Artykuł I.

Pozwala się na rok 1878 wziąć z pomiędzy zdatnych do broni w klasach wieku prawnie powołanych przypadające kontyngensy rekruckie do wojska stałego (marynarki wojennej) w ilości 54.541 ludzi a do rezerwy zastępczej w ilości 5.454 ludzi.

Artykuł II.

Wykonanie ustawy niniejszej polecam Memu ministrowi Obrony krajowej, który w tej mierze porozumieć się winien z Moim ministrem wojny państwa.

Wiedeń, dnia 3 stycznia 1878.

Franciszek Józef r. w.

Auersperg r. w. **Horst** r. w.

7.

Rozporządzenie ministra wyznań i oświecenia tudzież ministra skarbu z dnia 4 stycznia 1878,

uzupełniające przepisy §§-fów 4 i 34 przepisu wykonawczego z dnia 25 marca 1875 (Dz. u. p. Nr. 39) do ustawy z dnia 7 maja 1874 (Dz. u. p. Nr. 51) o dodatkach do funduszu religijnego.

Ku uzupełnieniu przepisów §§-fów 4 i 34 przepisu wykonaawcego z dnia 25 marca 1875 (Dz. u. p. Nr. 39), do ustawy z dnia 7 maja 1874 (Dz. u. p. Nr. 51) o dodatkach do funduszu religijnego, rozporządza się co następuje: fasyą stosunku dochodów i wydatków, którą złożyć ma strona, do płacenia dodatku obowiązana, utrzymująca, że przez wymierzony jej dodatek do funduszu religijnego uszczuploną została kwota na przyzwoite utrzymanie, podać należy najpóźniej w ciągu 6 tygodni od dnia doręczenia nakazu płatniczego, do wymierzającej władzy krajowej, w przeciwnym bowiem razie można będzie żądać zmniejszenia dodatku z tytułu uszczuplenia kwoty na utrzymanie, tylko przy wykazywaniu zmian, które później zajdą w stosunkach dochodów i wydatków. Podobnież o zmianach takich w dochodzie donosić należy w myśl §-fu 34 przepisu wykonawczego z tym samym skutkiem prawnym najpóźniej w przeciągu 3 miesięcy po zajściu zmiany.

Rozporządzenie niniejsze nabywa mocy obowiązującej niezwłocznie a we wszystkich przypadkach, w których nakaz płatniczy wydany został jeszcze przed jego ogłoszeniem, terminy powyższe liczyć należy od dnia, w którym rozporządzenie niniejsze nabyło mocy obowiązującej.

Stremayr r. w. **Pretis** r. w.

8.

Rozporządzenie ministerstwa handlu z d. 8 stycznia 1878, wydane za porozumieniem się z ministerstwem spraw wewnętrznych,

tyczące się uzupełnienia i częściowej zmiany przepisów, zawartych w ustępie 3 uwag wstępnych do taryfy opłat za sprawdzanie i cechowanie z dnia 19 grudnia 1872 (Dz. u. p. Nr. 171), celem ustanowienia należytości dla służby urzędów miar i wag za sprawdzanie i cechowanie tychże po za urzędem, jakoteż za pomoc techniczną przy rewizyach policyjnych.

§. 1.

Urzędnicy miar i wag, użyci do sprawdzania i cechowania po za obrębem urzędu miar i wag, jakoteż do pomocy technicznej przy rewizyach policyjnych

miar, ciężarków, wag i innych przedmiotów, sprawdzaniu i cechowaniu podlegających, mają prawo pobierania za to, według przepisów poniżej zamieszczonych, dyet a względnie płacy dziennej, tudzież żądania, aby im zwrócono koszta podróży i wszelkie inne wydatki, zapłacenie zaś tychże jest rzeczą stron lub gmin intere sowanych, na których żądanie podjęto się sprawdzenia lub udzielono pomocy technicznej.

Prośby o przysłanie cechowniczego, które zakłady przemysłowe, uzyskawszy pozwolenie trwałego uskuteczniania sprawdzań, za każdym razem podawać mają, tudzież prośby gmin o pomoc przy rewizyach policyjnych na targach, są wolne od stępla a nawet można zanosić je ustnie do przełożonego urzędu miar i wag.

§. 2.

Należytości za sprawdzanie po za urzędem.

Gdy się sprawdza po za siedzibą urzędu liczy się tytułem dyet: *a) Dyety.*

za pół dnia (5 godzin lub mniej) . . . . 2 zł. wal. austr.
jeśli praca trwa dłużej, za każdy dzień . . 4 „ „ „

Jeżeli jest dostateczna ilość materyału do sprawdzania, cechowniczy obowiązany jest poświęcić czynności w pierwszym przypadku aż do 5 godzin, w drugim aż do 10 godzin, licząc w to czas potrzebny na podróż tam i na powrót.

Jeżeli cechowniczy poświęcił na sprawdzanie, jakoteż na dojechanie i powrót, więcej niż 10 godzin w jednym dniu, liczyć ma, gdy stracił aż do 12 godzin, 5 zł. gdy stracił więcej niż 12 godzin, 6 zł.

W przypadku takim strona wydać ma cechowniczemu potwierdzenie jako tyle czasu poświęcił na sprawdzanie (nie licząc podróży), gdyż to potrzebne jest do sprawdzenia wykazu kosztów (§. 6).

Za podróż tam i napowrót liczy się ówczesną należytość pocztową za parę koni bez należytości ubocznych, podług ilości miryametrów rzeczywiście przebytych; jeżeli zaś odległość, biorąc razem drogę tam i napowrót, wynosi nie więcej niż 15 kilometrów, a nawet w tym przypadku, gdy odległość wynosi mniej niż 4 kilometry, liczy się po 21 ct. wal. austr. za każdy kilometr. *b) Jezdne.*

Oprócz tego wolno policzyć mytowe, płacić się mające w mytnicach, znajdujących się na potrzebytej drodze, bez udowodniania cedułami jako zostało opłacone.

Co do podróży w okolice Wiednia postanawia się, że wolno liczyć tylko taksę jednokonki i tylko za takie drogi, za które w Porządku fiakrów i jednokonek wiedeńskich stałe należytości są wyznaczone, za inne zaś drogi liczyć należy ówczesne pocztowe, jak to wyżej jest przepisane.

Gdy się jedzie koleją żelazną policzyć można 2, gdy parowcami, 1 klasę.

Za drogę z dworców kolei i do tychże, policzyć należy tam, gdzie ceny są urzędownie ustanowione, taksę jednokonki urzędownie ustanowioną, w innych zaś miejscach taką kwotę, która w tem miejscu płaci się zwyczajnie za podobny zaprząg, według okoliczności urzędownie wymierzoną.

Wydatki na transport cech i piąten nie mogą być liczone. *c) Wydatki na transport narzędzi cechowniczych i na pomocników.*

Natomiast, jeżeliby wypadło ponieść wydatki na transport innych narzędzi cechowniczych (np. gazomierzy do kontroli), jakoteż na pomocników, jeżeliby strona nie postarała się o nich, policzyć należy tyle, ile rzeczywiście wydano.

§. 3.

Należytości za sprawdzanie w siedzibie urzędu po za urzędem miar i wag.

a) Dyety.

Za sprawdzanie po za urzędem miar i wag, wszakże w siedzibie urzędu, policzyć należy:

za jeden dzień . . . . 2 zł. wal. austr.
za pół dnia . . . . 1 „ „ „

Jeżeli jest dostateczna ilość materyału do sprawdzenia, cechowniczy obowiązany jest poświęcić czynności w pierwszym przypadku 8, w drugim 4 godziny.

b) Jezdne.

Jezdne liczyć wolno tylko w Wiedniu a mianowicie za jednokonkę, bez czasu czekania, jeżeli z siedziby urzędu trzebaby iść pieszo dłużej niż pół godziny.

c) Wydatki na transport narzędzi cechowniczych i na pomocników.

Za transport piąten do cechowania potrzebnych policzyć można tyle, ile zwyczajnie płaci się w miejscu za przeniesienie.

W Wiedniu nie liczy się tej należytości, jeżeli w przypadku, namienionym w ustępie *b)* używa się powozu.

Co do transportu innych narzędzi cechowniczych, jakoteż co do pomocników, trzymać się należy przepisu podanego w §-fie 2-gim, ustęp *c)*.

§. 4.

Należytości za pomoc techniczną przy rewizyach policyjnych.

a) Płace dzienne.

Za pomoc techniczną przy policyjnych rewizyach miar, ciężarków, wag i innych przedmiotów sprawdzaniu i cechowaniu podlegających, służba miar i wag pobierać ma tytułem wynagrodzenia należącego się jej stosownie do §. 12 rozporządzenia ministerstwa handlu z dnia 3 kwietnia 1875 (Dz. u. p. Nr. 45) płace dzienne w następującym wymiarze:

	w siedzibie urzędu	po za siedzibą urzędu
za jeden dzień . . .	2 zł. wal. austr.	2 zł. 50 ct. wal. austr.
za pół dnia	1 „ „ „	1 „ 50 „ „ „.

b) Jezdne.

Co do jezdnego zwracane będzie stosownie do przepisów ustępu *a)* §§. 2 lub 3, podług tego czy czynność urzędowa odbywała się po za siedzibą urzędu czy w tejże.

§. 5.

Przepisy ogólne.

Należytości ustanowione powyżej za sprawdzanie i cechowanie po za urzędem miar i wag, tudzież za pomoc techniczną przy rewizyach policyjnych, liczone być mają w tym samym wymiarze tak przez cechowniczych jak i przez pomocników cechowniczego, jeżeliby przełożony urzędu miar i wag tym ostatnim zlecił dopełnienie czynności urzędowej.

Toż samo nastąpi w przypadku, gdyby wyjątkowo c. k. inspektor miar i wag zająć się miał sprawdzaniem po za urzędem.

Natomiast za sprawdzenie i uwierzytelnienie przyrządów miarowzorowych (§. 72 Porządku sprawdzania z dnia 19 grudnia 1872) po za urzędem miar i wag, należy się inspektorom miar i wag dyeta odpowiednia klasie ich stopnia służbowego.

Jeżeli strona lub gmina sama dostarcza podwodę, jezdne nie może być policzone.

§. 6.

Rachunek należytości.

Rachunek należytości podaje uprawniony do ich odebrania, składając wykaz kosztów, który przełożony urzędu miar i wag dołączywszy do niego potwierdzenie, jako zlecenie było wydane i jako czynność urzędowa została dokonana, tudzież ile czasu wymagała, posyła do właściwego starostwa, albo jeżeli czynności urzędowe odbywały się w Wiedniu, Pradze lub Tryeście, do namiestnictwa. Starostwo (a względnie namiestnictwo) sprawdziwszy wykaz kosztów, poleci urzędowi podatkowemu (a względnie kasie krajowej głównej lub skarbowej) wypłacenie należytości a zarazem wyda stronie lub gminie do jej zapłacenia obowiązanej, polecenie, aby kwotę, którą ma zapłacić, wniosła w przeciągu dni 14 do urzędu podatkowego.

Jeżeli urzędnik miar i wag, w jednym lub wiecej dniach, po sobie następujących, wykonywał czynności urzędowe w kilku miejscach, w tym porządku, że udawał się z jednego miejsca do drugiego a z ostatniego wrócił do siedziby urzędu: natenczas całkowitą kwotę należytości, przypadającą stósownie do przepisów zawartych w §§. 2, 3 i 4, tudzież kosztów podróży, rozłożyć należy na pojedyncze strony lub gminy w odpowiednim stosunku a mianowicie dyety lub płace dzienne stosownie do poświęconego czasu, koszta podróży w stosunku tych kwot, które byłyby przypadły na pojedyncze strony lub gminy, gdyby każda z nich, niezawiśle od drugich była przyzwała urzędnika miar i wag wprost z jego siedziby urzędowej.

Jeżeli w pewnem miejscu po za siedzibą urzędową odbywało się sprawdzanie i cechowanie u kilku stron, natenczas dyety rozłożyć należy na pojedyncze strony w stosunku poświęconego im czasu, a koszta podróży w równych częściach

Składający wykaz kosztów powinien sam podać w nim rozkład dyet i kosztów podróży na pojedyncze strony lub gminy.

O zażaleniach, podanych bąć przez strony do zapłacenia obowiązane, bąć przez składających wykazy kosztów, a tyczących się kwot przez starostwo zlikwidowanych, orzeka władza krajowa po wysłuchaniu inspektora miar i wag. Dla zażaleń tyczących się czynności urzędowych, które odbywały się w Wiedniu, Pradze i Tryeście instancyą apellacyjną jest ministerstwo handlu.

§. 7.

Rozporządzenie niniejsze nabywa mocy od dnia ogłoszenia.

Lasser r. w. **Chlumecky** r. w.

9.

Ustawa z dnia 11 stycznia 1878,

zawierająca przepisy tyczące się stosunku kontadinów i kolonów w teraźniejszych okręgach sądowych dubrownickim, cavtackim, stońskim i peleszackim w królestwie dalmackiem.

Za zgodą obu Izb Rady państwa postanowiłem i stanowię co następuje:

§. 1.

Obowiązek odrabiania powinności ciężącej na kontadinie jako takim w teraźniejszych okręgach sądowych dubrownickim, cavtackim, stońskim i peleszackim w królestwie dalmackiem, zostaje zniesiony.

§. 2.

Jako wynagrodzenie za to odrabianie powinności, o ile według istniejących dotychczas prawideł należało ją odrabiać, kontadin płacić ma właścicielowi (padrone), jeżeli pomiędzy stronami nie stanęła w tej mierze inna ugoda, pięć złotych rocznie z dołu i mieć na przyszłość należyte staranie o utrzymanie domu w dobrym stanie tudzież ponosić wydatki na zwykłe naprawki. Nadto we wszystkich przypadkach zwracać ma wszelki podatek publiczny, który od domu kontadińskiego ma być płacony, a w ściąganiu zwrotu tego podatku trzymać się należy tego samego postępowania, które drogą administracyjną przepisane zostało do ściągania podatków od kolonów.

§. 3.

Gdy stosunek kontadiński zostaje rozwiązany, natenczas w przypadkach, w których kontadinie, za ulepszenia w przedmiocie tegoż stosunku, według prawideł dotychczas w tej mierze istniejących, należy się wynagrodzenie, wartość ulepszeń oznaczyć mają, o ile ugoda nie przyszła do skutku, jeszcze przed wyprowadzeniem się biegli, przez obie strony na sędziów polubownych wybrani, lub jeżeliby w tym względzie zachodziły trudności, przez sąd zamianowani, którzy w formie wyroku, nie podlegającego apelacyi, orzekną, ile zapłacić należy.

Toż samo odnosi się do oznaczenia wartości szkody przez popsowanie zrządzonej i do wynagrodzenia, które za to ma być zapłacone.

§. 4.

Wszelkie spory pomiędzy właścicielem z jednej a kontadiną z drugiej strony ze stosunku kontadińskiego wynikające, jako też spory pomiędzy właścicielami i ich kolonami ze stosunku kolońskiego, tudzież spory o naruszenie posiadania, podlegają orzecznictwu sędziego cywilnego.

§. 5.

Orzeczenia władz administracyjnych co do sporów, mających stosownie do §. 4 podlegać na przyszłość orzecznictwu sądów, a które zostały wydane i nabyły mocy prawa zanim ustawa niniejsza zacznie obowiązywać, tudzież ugody w takichże sporach zawarte przez władze administracyjne, równają się w myśl §. 385 porządku postępowania sądowego dla Dalmacyi wyrokom lub ugodom sądowym.

§. 6.

Ustawa niniejszejsza nabywa mocy obowiązującej od dnia 1 stycznia tego roku, który nastąpi po jej ogłoszeniu.

§. 7.

Wykonanie ustawy niniejszej polecam Moim ministrom spraw wewnętrznych, sprawiedliwości i skarbu.

Wiedeń, dnia 11 stycznia 1878.

Franciszek Józef r. w.

Auersperg r. w. **Lasser** r. w. **Glaser** r. w. **Pretis** r. w.